

Τοποθέτηση της αναρχικής ομάδας «δυσήνιος ίππος» στην 6^η συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης

Εδώ και σχεδόν ένα χρόνο, ζούμε μέσα σε μια πρωτοφανή πολιτική, κοινωνική και οικονομική κρίση, η οποία οξύνεται περισσότερο μετά το ξέσπασμα της πανδημίας του covid-19 και της υγειονομικής κρίσης που γενικεύτηκε στοιχίζοντας τη ζωή σε περίπου 2 εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη, ενώ απειλεί μέχρι και σήμερα την ανθρωπότητα ως ένας από τους πιο φονικούς ιούς της ιστορίας.

Σε αυτή τη συγκυρία, βρεθήκαμε ακόμα πιο άτυχοι καθώς τη μοίρα του πλανήτη καθορίζει ένα απάνθρωπο πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό σύστημα το οποίο αδιαφορεί για την ανθρώπινη ζωή και δεν διστάζει να τη θυσιάσει, μπροστά στη διαφύλαξη των συμφερόντων και των προνομίων μιας σκληρής κάστας εξουσιαστών που το ελέγχουν σε παγκόσμιο επίπεδο.

Παράλληλα, οι αντιθέσεις και οι συγκρούσεις που συντελούνται σε ενδοσυστημικό επίπεδο εξαιτίας της παρατεταμένης καπιταλιστικής κρίσης και της αντιπαράθεσης μεταξύ των κρατών διεθνώς για την επιβολή της κυριαρχίας τους, καθώς και για τον τρόπο και το μέγεθος αναδιανομής του κοινωνικού, ενεργειακού και οικονομικού-εμπορικού πλούτου του πλανήτη, διαμορφώνει το σκηνικό ενός παγκοσμίου πολέμου διαρκείας, με αναδιάταξη σφαιρών επιρροής, διαρκή προετοιμασία για νέες πολεμικές συρράξεις, περιφερειακές και κεντρικές. Ταυτόχρονα, το καθεστώς έκτακτης ανάγκης διευρύνεται καθώς τα κράτη εξοπλίζονται ακόμα περισσότερο για την αντιμετώπιση εσωτερικών και εξωτερικών εχθρών.

Σε εγχώριο επίπεδο, γίνεται ολοφάνερο πως η πλήρης απροθυμία της κυβέρνησης να λάβει, έστω και την τελευταία στιγμή, ουσιαστικά μέτρα αντιμετώπισης της οδήγησε στο θλιβερό αποτέλεσμα των 100 νεκρών την ημέρα, με περισσότερους από 5 χιλιάδες ανθρώπους να έχουν χάσει ήδη τη ζωή τους συνολικά από το ξέσπασμα της πανδημίας. Σαν να μην έφταναν οι εκατόμβες νεκρών, παρατηρείται η γενίκευση της επίθεσης στην κοινωνική βάση, καθώς η συνθήκη της πανδημίας και των κρατικών απαγορεύσεων που έχουν επιβληθεί με πρόσχημα τη διαχείριση της, θεωρούνται ευκαιρία για το κράτος και το κεφάλαιο να προωθήσουν τους εγκληματικούς σχεδιασμούς τους και διαμορφώνουν ένα ιδιαίτερα ασφυκτικό πλαίσιο για την κοινωνία, το οποίο μπορεί να συνοψιστεί στους παρακάτω άξονες:

1. Έναρξη ενός νέου γύρου λεηλασίας της κοινωνικής βάσης με βασικότερες αιχμές την περεταίρω υποτίμηση της εργασίας, τον περιορισμό μέχρι και την έμπρακτη κατάργηση της κοινωνικής ασφάλισης, τη συνέχιση των ιδιωτικοποιήσεων, την αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης.
2. Καταστολή και καθυστόαξη των κοινωνικών και ταξικών κινημάτων και ιδιαίτερα των αναρχικών-αντιεξουσιαστών, οι οποίοι ως πολιτικός χώρος βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή των κοινωνικών αγώνων τα τελευταία 40 και πλέον χρόνια.
3. Επίθεση στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, ως το πιο ευάλωτο και υποτιμημένο κομμάτι της κοινωνίας με στόχο τη δαιμονοποίηση τους, την εξαφάνιση τους από το

δημόσιο πεδίο, τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, ακόμα και τη φυσική τους εξόντωση ούτως ώστε να αναδυθούν τα πιο συντηρητικά κοινωνικά αντανεκλαστικά και να διαρραγούν οι δεσμοί αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων.

4. Ένταση της λεηλασίας του φυσικού κόσμου μέσα από την ενεργοποίηση των μηχανών της καπιταλιστικής ανάπτυξης που θα ρημάξουν τοπικές κοινωνίες, βουνά, ποτάμια, θάλασσες, λίμνες, δάση στο όνομα του κέρδους και της πλήρους επιβολής πάντων στον άνθρωπο και τη φύση.

Η πανδημία και η εξάπλωση του ιού φανερώνουν με τον πιο ωμό τρόπο την εγκληματική, παρασιτική και αντικοινωνική φύση του κράτους, το οποίο αδιαφορεί για την ανθρώπινη ζωή και την μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία και ενδιαφέρεται μόνο για τη διαφύλαξη των προνομίων των ισχυρών και τη μεγιστοποίηση των κερδών των αφεντικών. Μάλιστα, κράτος και κεφάλαιο δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν τη συνθήκη της πανδημίας και της καραντίνας για να επιταχύνουν τους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς τους και να διευρύνουν το καθεστώς έκτακτης ανάγκης.

Αφού επί 10 μήνες δεν έλαβε κανένα ουσιαστικό σχέδιο πρόληψης και προστασίας της κοινωνίας από τις φονικές επιπτώσεις της πανδημίας, η κυβέρνηση επέβαλε νέο lockdown, ρίχνοντας το φταίξιμο και το αντίτιμο που το συνοδεύει στην «ατομική ευθύνη» των πολιτών, για να δικαιολογήσει τη δική της αδράνεια και για να προετοιμάσει έναν ακόμα γύρο λεηλασίας για τη διάσωση της οικονομίας και την «επιστροφή στην καπιταλιστική κανονικότητα».

Η δολοφονική πολιτική του κράτους απαξίωσε μεθοδευμένα την στήριξη του ΕΣΥ για την ανακοπή της εξάπλωσης της πανδημίας καθώς όλο το προηγούμενο διάστημα δεν πραγματοποιήθηκαν προσλήψεις υγειονομικού προσωπικού, δεν δημιουργήθηκαν νέα νοσοκομεία και νέες Μονάδες Εντατικής Θεραπείας, δεν ικανοποιήθηκαν τα αιτήματα των εργαζομένων στο χώρο της υγείας για παροχή όλων των απαραίτητων μέσων προστασίας. Ακόμα και όταν μέσα από τηλεοπτικά σόου προσπάθησαν να πείσουν για το αντίθετο, στην πράξη φάνηκε πως καμιά πραγματική ενίσχυση δεν υπήρξε, καθώς οι νέες ΜΕΘ δεν συνοδεύτηκαν από το απαιτούμενο προσωπικό, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις απλά κρεβάτια με αναπνευστήρα βαφτίστηκαν ΜΕΘ για να συμπληρώσουν τη «δημιουργική» στατιστική του κράτους. Το τελευταίο διάστημα η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο, αλλά και σήμερα ένα νέο κύμα φαίνεται να αρχίζει με την κυβέρνηση να επιμένει στην ολιγωρία και την αδιαφορία μπροστά στην επιτακτική ανάγκη εμβολιασμού του πληθυσμού, ένας εμβολιασμός που προς το παρόν εξελίσσεται σε κυβερνητικό φιάσκο μην έχοντας ακόμα καταφέρει να αποδώσει τα επαρκή αποτελέσματα για την προστασία του κοινωνικού συνόλου, κάτι που οι ίδιοι οι κυβερνώντες τοποθετούν στο μέλλον, απροσδιόριστα.

Την ίδια ώρα, η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία είναι εκτεθειμένη στην μετάδοση του ιού, υποχρεωμένη να στοιβάζεται στους χώρους εργασίας χωρίς κανένα μέτρο, να ποδοπατιέται στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και να αφήνεται χωρίς στοιχειώδη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ενώ όσοι αναγκαστικά έχασαν τις δουλειές τους λόγω του lockdown, ζουν με υποσχέσεις καταβολής των πενιχρών επιδομάτων σε ένα μήνα, επιδόματα τα οποία θα κληθούν να επιστρέψουν πίσω διπλά και τρίδιπλα στην επόμενη φάση της «ανάκαμψης».

Η πρόσφατη ψήφιση του νόμου για τα εργασιακά περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων τη νομοθέτηση της 10ωρης δουλειάς, με απλήρωτες υπερωρίες που υποτίθεται ότι θα «ισοφαρίζονται» αργότερα με κάποια μείωση ωρών ή κάποια ρεπό, μεγάλη αύξηση των νόμιμων υπερωριών, επέκταση της δουλειάς και την Κυριακή, μέτρα και ρυθμίσεις που χτυπούν τη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση ποινικοποιώντας επί της ουσίας το συνδικαλισμό, φέρνουν νέα εμπόδια στην απεργία, ναρκοθετούν τις συλλογικές διαδικασίες και τις Γενικές Συνελεύσεις των συνδικάτων και επιβάλλουν «ηλεκτρονική ψήφο». Είχε προηγηθεί ο νέος πτωχευτικός κώδικας που ψηφίστηκε πριν λίγο καιρό και άνοιξε το δρόμο για πλειστηριασμούς και κατασχέσεις πρώτης κατοικίας ορίζοντας συνάμα και ως μάλιστα εισόδημα για έναν άνθρωπο ανεξαρτήτως υποχρεώσεων, κόστους ζωής, οικογενειακής κατάστασης τα 15.000 το χρόνο, ανοίγοντας επίσης το δρόμο για μη καταβολή αποζημίωσης απόλυσης σε εργαζόμενους εταιρειών που κάνουν χρήση των διατάξεων του νομοσχεδίου.

Παράλληλα, τα σχολεία ανοίγουν ξανά, σταδιακά, χωρίς κανένα σχέδιο αραίωσης των τμημάτων αριθμητικά με αποτέλεσμα την πλήρη έκθεση γονιών και μαθητών. Αυτά φυσικά αφού πρώτα απαξιώθηκαν τα δίκαια αιτήματα των μαθητών και κατεστάλη το μαθητικό κίνημα στην έναρξη της σχολικής χρονιάς με απειλές και με τη χρήση της τηλεδιάσκεψης για τα μαθήματα.

Επίσης, τα πανεπιστήμια εισέρχονται σε ένα καθεστώς τηλε-εκπαίδευσης μακράς διάρκειας και ταυτόχρονα ένα «νέο» πανεπιστήμιο χιτίζεται για να υποδεχτεί τους φοιτητές σε επόμενη φάση, ένα πανεπιστήμιο ελέγχου και καταστολής, πλήρως υπαγμένο στις ανάγκες της «αγοράς». Το νομοσχέδιο που τέθηκε πρόσφατα σε διαβούλευση και αναμένεται να ψηφιστεί στα τέλη Φλεβάρη, κατοχυρώνει το όριο φοίτησης, το οποίο θα έχει ως αποτέλεσμα τις μαζικές διαγραφές φοιτητών, ένα ξεκάθαρα εκδικητικό μέτρο που έρχεται να κουμπώσει στους ήδη εντατικοποιημένους ρυθμούς εκπαίδευσης, με όρια δήλωσης, αλυσίδες μαθημάτων και έχει ως στόχο να πειθαρχήσει τους φοιτητές και να μετατρέψει το πανεπιστήμιο σε εκκολαπτήριο αποφοίτων – εργαζομένων που θα είναι παραγωγικοί για τη διασφάλιση της μεγαλύτερης δυνατής κερδοφορίας των αφεντικών και υποταγμένοι στις προσταγές και τις ορέξεις τους. Την ίδια στιγμή, θέτει ως κεντρικό σημείο το ζήτημα της «ασφάλειας και προστασίας» των ΑΕΙ. Το σχέδιο αυτό περιλαμβάνει την ελεγχόμενη είσοδο στους χώρους των πανεπιστημίων, την επιτήρηση μέσω καμερών τόσο των εσωτερικών όσο και των εξωτερικών χώρων των ιδρυμάτων, την συγκρότηση «Επιτροπής Ασφάλειας και Προστασίας» και μια σειρά άλλων αντιδραστικών διατάξεων. Η ομάδα προστασίας πανεπιστημιακών ιδρυμάτων (ΟΠΠΙ) που συστήνεται, θα υπάγεται στην ΕΛ.ΑΣ και θα έχει ως κύριες αρμοδιότητες την πάταξη της «ανομίας και της παραβατικότητας» εντός των πανεπιστημίων καθώς και την εκτέλεση περιπολιών. Ταυτόχρονα, αναβαθμίζεται ο πειθαρχικός κώδικας που αφορά αξιόποινες πράξεις εντός των ιδρυμάτων (αντιγραφές, παρεμπόδιση της εύρυθμης λειτουργίας του ιδρύματος, χρήση εγκαταστάσεων χωρίς άδεια κ.α). Οι ποινές που προβλέπονται σε περίπτωση τέλεσης των παραπάνω πράξεων περιλαμβάνουν από απλή επίπληξη μέχρι απαγόρευση συμμετοχής στις εξεταστικές ακόμα και οριστική διαγραφή. Είναι φανερό ότι οι κυρίαρχοι επιδιώκουν τη μετατροπή του ανοικτού και δημόσιου χαρακτήρα του πανεπιστημίου σε έναν κλειστό, φρουρούμενο χώρο στον οποίο κάθε δραστηριότητα που δεν σχετίζεται άμεσα με την ακαδημαϊκή λειτουργία θα ποινικοποιείται και θα απαγορεύεται.

Η κατάσταση είναι ακόμα χειρότερη για όσους ζουν μια ζωή η οποία σύμφωνα με το κράτος δεν αξίζει να βιωθεί. Οι άστεγοι, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες, οι έγκλειστοι των φυλακών αλλά και οι γυναίκες που υφίστανται ενδοοικογενειακή βία, οι πιο ευάλωτοι από τους συνανθρώπους μας που αντιμετωπίζουν ειδικά προβλήματα και χρήζουν ειδικής μεταχείρισης, είναι όλοι εκείνοι που οδηγήθηκαν ακόμα περισσότερο στο περιθώριο, σε μία αδιέξοδη κατάσταση για την ίδια τους τη ζωή, ζώντας σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης, χωρίς καμία δυνατότητα προστασίας τους απέναντι στην πανδημία και τις κοινωνικές της επιπτώσεις.

Στον αντίποδα, προσλαμβάνονται χιλιάδες μπάτσοι για να επιβάλουν τις κρατικές πολιτικές, αγοράζεται πολεμικός εξοπλισμός δισεκατομμυρίων για να επιβεβαιωθεί εκ νέου η υποταγή στο άρμα του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, επιδοτούνται με εκατοντάδες εκατομμύρια τα κυβερνητικά φερέφωνα των ΜΜΕ και ιδιωτικές εταιρείες – κολοσσοί, ανακεφαλαιοποιούνται οι τράπεζες, εγκαινιάζονται οι «μεγάλοι περίπατοι» και οι χριστουγεννιάτικοι διάκοσμοι με φιέστες εκατομμυρίων.

Την ίδια στιγμή στοχοποιούνται ως υγειονομικές βόμβες οι συγκεντρώσεις, οι διαδηλώσεις και κάθε είδους κινητοποίηση με αποκορύφωμα το κατασταλτικό όργιο που επιδόθηκε η κυβέρνηση στις πορείες για τη 17η Νοέμβρη, την απεργία της 26^{ης} Νοέμβρη και την 6^η Δεκέμβρη πανελλαδικά. Στην προηγούμενη περίοδο, πέρασαν το νομοσχέδιο που απαγορεύει τις διαδηλώσεις για να «βάλουν στη γωνία» τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις την ώρα που θα ξεδιπλώνουν τη σαρωτική τους επίθεση. Σήμερα, τσακίζουν ακόμα περισσότερο τις δυνατότητες διεκδίκησης και αγώνα απαγορεύοντας όλες τις κινητοποιήσεις συνολικά. Χρησιμοποιώντας απροκάλυπτα τη «διασπορά του ιού ως πρόσχημα» κανονικοποιούν το Καθεστώς Έκτακτης Ανάγκης και επιβάλλουν πολιτικό λοκντάουν έναντι στους κοινωνικούς και ταξικούς αντιπάλους τους. Φορτώνουν πρόστιμα και ανυπόστατες κατηγορίες σε αγωνιστές, εκκενώνουν χώρους αγώνα και επιτίθενται αποκλείοντας την πρόσβαση σε άλλους με στόχο τη ναρκοθέτηση των αγωνιστικών δομών, τη σταδιακή εξόντωση των αγωνιστών του κινήματος και την διαρκή εμπλοκή σε έναν πόλεμο φθοράς με διαρκείς ήττες για το κίνημα και τις δομές του. Ειδικά για τον αναρχικό χώρο και τα πιο ριζοσπαστικά κοινωνικά κομμάτια μπορούμε να μιλάμε για καθολική απαγόρευση και επιχείρηση σταδιακού αφανισμού από το κοινωνικό πεδίο.

*

Κατά τη γνώμη μας, και επιχειρώντας να μιλήσουμε κάπως απολογιστικά, θεωρούμε πως τα γεγονότα του τελευταίου διαστήματος, εκτός από τη γενικευμένη έκρηξη της καταστολής από τη μεριά του κράτους εν μέσω της ήδη επιβαρυσμένης συνθήκης της πανδημίας, αναδεικνύουν και την πολιτική και οργανωτική μας ανεπάρκεια ως αναρχικών, η οποία δεν μας έχει επιτρέψει μέχρι στιγμής να σταθούμε με αποτελεσματικότητα απέναντι στη γενικευμένη επίθεση και βία που δεχόμαστε.

Η αδυναμία εύρεσης ουσιαστικού τρόπου παρουσίας στο δρόμο, στις κινητοποιήσεις της 17^{ης} Νοέμβρη, της 26^{ης} Νοέμβρη και της 6^{ης} Δεκέμβρη, χωρίς να παραβλέπουμε τις προσπάθειες που έγιναν από όλους, διαμόρφωσε όρους επικράτησης για το κράτος σε μια κομβική αντιπαράθεση που το ίδιο δημιούργησε με βάση το θέμα της ανυπακοής στις απαγορεύσεις που το ίδιο επέβαλε. Αυτή η επικράτηση έχει κατά τη γνώμη μας ήδη

δημιουργήσει «προηγούμενο» στο σώμα του κινήματος, καλλιεργώντας ένα περιβάλλον διαρκούς ήττας, απογοήτευσης και υποχώρησης.

Στα δαιδαλώδη, συνολικά και αναβαθμισμένα ζητήματα που θέτει το κράτος στους αγωνιζόμενους, είναι δεδομένο πως τις απαντήσεις δεν μπορεί να τις δώσουν οι ευκαιριακές συναντήσεις και οι χωρίς προοπτική διαδικασίες στο πλαίσιο του αγώνα. Η απάντηση, αντίθετα, μπορεί να δοθεί μέσα από την Οργάνωση και τις αναβαθμισμένες δυνατότητες που μπορεί να παράσχει στο κίνημα συνολικά. Αλλά για ποια οργάνωση μιλάμε; Φυσικά όχι για την οργάνωση-ομπρέλα που επιδιώκει να καναλιζάρει τις διαφορετικές εκφάνσεις του καθενός. Ούτε και για την Οργάνωση που βρίσκεται έξω από το κίνημα, κινούμενη παράλληλα με αυτό και δίνει αναφορά μόνο στον εαυτό της. Μιλάμε για την Οργάνωση-μέρος του αναρχικού και του επαναστατικού κινήματος, σάρκα από τη σάρκα του, που από αυτό προέρχεται και σε αυτό αναφέρεται διαρκώς, την Οργάνωση-φωτεινό φάρο που στο ομιχλώδες τοπίο παρέχει σιγουριά, εμπνέει εμπιστοσύνη, συνδέει όσα δεν συνδέονταν ως τώρα, καταθέτει προτάσεις, δίνει λύσεις.

Για μας, το διακύβευμα σήμερα δεν είναι απλά να επιβιώσουμε ως κίνημα και ως πολιτικός χώρος μπροστά στην ξεκάθαρη πλέον πρόθεση του κράτους να μας εξαφανίσει. Η βασική στόχευση μας πρέπει να είναι να επιβιώσουμε ως αυτό που είμαστε, με τις λιγότερες δυνατές απώλειες, ορθώνοντας οδόφραγμα που να καταφέρνει να διατηρήσει σε ένα επαρκές επίπεδο τις δυνάμεις μας, -οι οποίες εκ των πραγμάτων θα δεχτούν σφοδρά πλήγματα- ώστε να κρατήσουμε στη συνέχεια ανοιχτό το δρόμο σύνδεσης με το ευρύτερο κοινωνικό πεδίο και την επαναστατική προοπτική. Και αυτό μπορεί να το κατορθώσει η αποφασιστική και συγκρουσιακή στάση μας, η διεκδίκηση της παρουσίας μας στο ζωτικό χώρο όπου ξεδιπλώνονται οι αγώνες, στο δρόμο. Αλλιώς ελλοχεύει ο κίνδυνος, ακόμα και αν δεν αφανιστούμε συνολικά, να έχει υποστεί τέτοια μετάλλαξη το πολιτικό μας dna όπου να είμαστε ακίνδυνοι για τις επιδιώξεις της εξουσίας. Υπάρχουν πολλά αντίστοιχα παραδείγματα στο εξωτερικό τα οποία θα πρέπει να αποφύγουμε.

Από τη μεριά μας, αναγνωρίζουμε πως σε μια τόσο κρίσιμη για το αναρχικό κίνημα φάση, αλλά και ευρύτερα για τον κόσμο του αγώνα, κανείς μας δεν μπορεί να σταθεί από μόνος του μπροστά στον ολετήρα της καταστολής. Χρειάζεται Οργάνωση -πολιτική, κοινωνική και ταξική- που να εμπνέει παίρνοντας πρωτοβουλίες πάλης, δείχνοντας τον δρόμο στις δύσκολες στιγμές. Χρειάζεται Ενότητα στη Δράση και διαρκής Αγώνας από όλους όσοι αντιπαλεύουν το Τέρας. Είναι η ώρα να συντονίσουμε τις δυνάμεις μας και να σταθούμε όσο πιο ενωμένοι γίνεται απέναντι του. Να βρούμε και να κρατήσουμε τα σημεία σύγκλισης, χτίζοντας πάνω σε αυτά τα επόμενα βήματα μας.

Σε αυτό το πλαίσιο, τα καθήκοντα μιας αναρχικής οργάνωσης στο σήμερα είναι πολλαπλά και κρίσιμα. Βασικές μας κατευθύνσεις για το επόμενο διάστημα θα πρέπει να είναι:

- Η συμμετοχή και η στήριξη των αγώνων της βάσης ενάντια στην αντικοινωνική επίθεση του κράτους εν μέσω πανδημίας και κοινωνικής κρίσης. Η ανάληψη πρωτοβουλιών στην κατεύθυνση αυτή. Η οργάνωση, οι συλλογικότητες και τα μέλη τους ξεχωριστά οφείλουν να έχουν πρωτεύοντα ρόλο στις διεργασίες ανεύρεσης κινηματικών απαντήσεων και ανόρθωσης φραγμών στην κρατική και καπιταλιστική επιθετικότητα.

- Η παρουσία στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στην κατασταλτική εκστρατεία του κράτους. Η υπεράσπιση των δομών και των χώρων του αγώνα, η υποστήριξη των αγωνιστών που βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής. Η έμπρακτη ακύρωση του νόμου για τις διαδηλώσεις και η αμφισβήτηση της de facto απαγόρευσης των κινητοποιήσεων με πρόσχημα την Έκτακτη Ανάγκη. Να χτίσουμε το κίνημα-οδόφραγμα!

- Η αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, η υποστήριξη των καταλήψεων και των δομών τους ως κοινωνική αντιπρόταση απέναντι στον εγκλεισμό, την καταστολή και το θάνατο που τους υπόσχεται η εξουσία στα σύνορα του Έβρου, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που στήνει ανά την επικράτεια. Η άμεση κινητοποίηση για να κλείσουν κολαστήρια τύπου Μόρια και Καρά Τεπέ και να σπάσουμε το σύγχρονο Απαρτχάιντ που τους έχει επιβληθεί.

- Η προάσπιση του φυσικού κόσμου απέναντι στη λεηλασία και την καταστροφή του από το κράτος και το κεφάλαιο, η οποία εντείνεται. Η πρόταση για τη δημιουργία ενός πλατιού μετώπου αντίστασης σε κάθε πεδίο που εκδηλώνεται σήμερα αυτή η επίθεση. Από τον Αχελώο και τα Άγραφα μέχρι τον Πατραϊκό, τις Σταγιάτες και το Βόλο. Η στήριξη των σχημάτων και πρωτοβουλιών αγώνα που δραστηριοποιούνται σε κάθε μέτωπο, η σύνδεση και δημιουργία σχέσεων εμπιστοσύνης με τους αγωνιζόμενους, η μαζική κοινωνική κινητοποίηση και ο μαχητικός αγώνας μπορούν να βάλουν φραγμό στα σχέδια των κυρίαρχων

- Η ενίσχυση των πρωτοβουλιών και των οργανώσεων της βάσης: στα σχολεία και τις σχολές, στους χώρους εργασίας και τις γειτονιές, η ανάπτυξη ενός ριζοσπαστικού και με όσο το δυνατόν πιο ελευθεριακά χαρακτηριστικά κινήματος, το οποίο να θέτει φραγμούς στις επιθέσεις κράτους και κεφαλαίου, να διεκδικεί και να συνδέει τους επιμέρους αγώνες, είναι συνθήκη πέρα για πέρα απαραίτητη στο σήμερα και ζωογόνα για τον πολιτικό αγώνα των αναρχικών ενάντια στο κράτος. Είπαμε ξανά πως τα μέτωπα αγώνα που φτιάχνουμε σήμερα μέσα σε συνθήκες άμυνας του κινήματος, αύριο θα αποδειχτούν οι σημαντικότεροι πυλώνες της αντεπίθεσής μας.

-Στους χώρους δουλειάς, είναι γεγονός πως οι πρόσφατοι αντεργατικοί και αντισυνδικαλιστικοί νόμοι έχουν επιφέρει μεγάλα πλήγματα, μέχρι και τη διάλυση των παραδοσιακών μορφών οργάνωσης, διεκδίκησης και αγώνων. Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να παρθούν πρωτοβουλίες, όπου είναι εφικτό, ανασυγκρότησης και ανασύνταξης, δημιουργίας νέων μορφών πάλης και συνδικαλισμού.

-Στις σχολές, πρέπει να μπουν ξανά οι βασικές έννοιες της συλλογικής οργάνωσης, της γενικής συνέλευσης και του μαζικού αγώνα. Πρέπει να γίνει δουλειά από το μηδέν σε πολλές περιπτώσεις, αν αναλογιστεί κανείς πως τα τελευταία 2 χρόνια οι φοιτητές δεν έχουν έρθει σε επαφή όχι απλά με τις συλλογικές διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων, αλλά ούτε καν με το ίδιο το περιβάλλον της σχολής τους

- Η περεταίρω ανάπτυξη της διεθνιστικής αλληλεγγύης με τους συντρόφους μας στο εξωτερικό. Είναι κάτι που ήδη λειτουργεί και θα πρέπει στο μέλλον να αποκτήσει ακόμα μεγαλύτερη γείωση. Η διεθνιστική αλληλεγγύη είναι το όπλο μας απέναντι στη

διεθνοποιημένη επίθεση των κυρίαρχων, στον πόλεμο που γενικεύεται και στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό.

Τέλος, η δημιουργία και η στήριξη δομών αλληλοβοήθειας για την κοινωνική και ταξική βάση, ειδικά για τους πιο ευάλωτους συνανθρώπους μας. Είναι κάτι που ήδη πραγματώνουμε συστηματικά και επιτυχημένα. Η κατάρρευση των όποιων δομών κοινωνικής στήριξης του κράτους πρέπει να αντικατασταθεί από τις δυνάμεις της κοινωνικής επανάστασης, εφαρμόζοντας στο σήμερα προταγματικά, αλλά και επί της ουσίας σε μικρότερη κλίμακα, ένα πρόγραμμα κοινωνικής αυτοοργάνωσης του αύριο.

Να σπάσουμε την ηττοπάθεια, το φόβο, τη στασιμότητα και την απάθεια που θέλουν να μας επιβάλλουν, σπλίζοντας διαρκώς τη συλλογική μας σκέψη με τη διεκδίκηση, την αμφισβήτηση, την πράξη, τη μάχη...

Οργάνωση και Αγώνας για την Κοινωνική Επανάσταση, την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό

Πάτρα, Γενάρης 2021